

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1029/2022
04.10.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Миролуба Томића, Татјане Вуковић, Невенке Важић и Радмиле Драгичевић Дичић, чланова већа, са саветником Ирином Ристић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела утаја из члана 207. став 4. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтевима за заштиту законитости бранилаца окривљеног АА, адвоката Јовице Ковачевића и адвоката Љубице Силић, поднетим против правноснажних пресуда Основног суда у Сремској Митровици 2К-359/21 од 11.01.2022. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 138/22 од 22.06.2022. године, у седници већа одржаној дана 04.10.2022. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

I ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Јовице Ковачевића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Сремској Митровици 2К-359/21 од 11.01.2022. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 138/22 од 22.06.2022. године у односу на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 3) Законика о кривичном поступку, док се у преосталом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног одбацује као недозвољен.

II ОДБАЦУЈЕ СЕ као неблагоприятан, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Љубице Силић, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Сремској Митровици 2К-359/21 од 11.01.2022. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 138/22 од 22.06.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сремској Митровици 2К-359/21 од 11.01.2022. године, на основу члана 478. став 3. тачка 1) ЗКП у целини је остављена на снази пресуда Основног суда у Сремској Митровици К-519/18 од 16.09.2020. године, која је правноснажна дана 25.11.2020. године.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 138/22 од 22.06.2022. године одбијене су као неосноване жалбе окривљеног АА и бранилаца окривљеног АА и пресуда Основног суда у Сремској Митровици 2К-359/21 од 11.01.2022. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтеве за заштиту законитости поднели су, у смислу члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, браниоци окривљеног АА:

- адвокат Јовица Ковачевић, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев за заштиту законитости, побијане пресуде укине и предмет врати на поновно суђење и у складу са чланом 488. став 2. ЗКП, обавести браниоца о времену одржавања седнице ради присуствовања истој.

- адвокат Љубица Силић, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев за заштиту законитости, побијане пресуде укине у целини или делимично и предмет врати на поновно одлучивање или исте преиначи на тај начин што ће окривљеног ослободити оптужбе.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног – адвоката Јовице Ковачевића Републичком јавном тужиоцу, у складу са чланом 488. став 1. КЗ, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Републичког јавног тужиоца и бранилаца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих су захтеви за заштиту законитости поднети, па је након оцене навода изнетих у захтевима, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног – адвоката Јовице Ковачевића је неоснован у односу на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, док је у преосталом делу недозвољен, а захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног – адвоката Љубице Силић је неблагоприятен.

Бранилац окривљеног – адвокат Јовица Ковачевић је поднео захтев за заштиту законитости због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП наводећи да је одлуком о кривичној санкцији повређен кривични закон. Према наводима захтева, суд окривљеног није могао осудити и на новчану казну у износу од 100.000,00 динара, јер новчана казна, као споредна и кумулативна казна, није била прописана за кривично дело утаја из члана 207. став 4. КЗ, у време његовог извршења, које је у изреци првостепене пресуде утврђено као „неутврђени дан и месес у току 2009. године“. Даље се наводи да је примењен Кривични закон који је ступио на снагу 11.09.2009. године, којим се прописује новчана казна, као споредна казна за кривично дело из члана 207. став 4. КЗ и који је из тог разлога, строжији кривични закон за окривљеног у односу на Кривични законик („Службени гласник Републике Србије“ број 85/05). Даље се наводи да се првостепени суд ни у изреци ни у образложењу пресуде није позвао на одредбу члана 48. КЗ, а што указује да првостепени суд није применио закон који је повољнији по окривљеног. По ставу одбране, нема сумње да су нижестепени судови повредили одредбу члана 439. тачка 3) ЗКП, јер су оставили на снази и одлуку да се окривљени осуди на новчану казну, а која се, на основу одредбе члана 207. став 4. КЗ („Службени гласник Републике Србије“ број 85/05) није могла изрећи, јер тада није била ни прописана као споредна казна.

Одредбом члана 43. КЗ прописане су врсте казни које се могу изрећи учиниоцу кривичног дела и то су: доживотни затвор, казна затвора, новчана казна, рад у јавном интересу и одузимање возачке дозволе.

Одредбом члана 48. став 2. КЗ предвиђено је да се за кривична дела учињена из користољубља, новчана казна може изрећи и кад није прописана законом или кад је законом прописано да ће се учинилац казнити казном затвора или новчаном казном, а суд као главну казну изрекне казну затвора.

Одредбом члана 207. став 4. КЗ („Службени гласник Републике Србије“ број 85/05) прописано је да ако вредност утајених ствари прелази износ од 1.500.000,00 динара или утајена ствар представља културно добро, учинилац ће се казнити затвором од 1 до 8 година.

Из списка предмета произилази да је пресудом Основног суда у Сремској Митровици 2К-359/21 од 11.01.2022. године, након одржаног и закљученог главног претреса у поновљеном поступку, на основу члана 478. став 3. тачка 1) ЗКП у целини остављена на снази пресуда Основног суда у Сремској Митровици К-519/18 од 16.09.2020. године, која је постала правноснажна дана 25.11.2020. године, којом је окривљени АА оглашен кривим због извршења кривичног дела утаја из члана 207. став 4. у вези става 1. КЗ, и применом законских одредби члана 1., 4., 5., 42., 43., 44., 45., 48., 50., 51. и 54. Кривичног законика осуђен на казну затвора у трајању од 1 године и новчану казну у износу од 100.000,00 динара. Према изреци те пресуде кривично дело утаја из члана 207. став 4. у вези става 1. КЗ окривљени је извршио „неутврђеног дана и месеца у току 2009. године“.

Имајући у виду напред наведено, није спорно да је окривљени извршио кривично дело из члана 207. став 4. у време важења Кривичног законика („Службени гласник Републике Србије“ број 85/05), који је у конкретном случају и најповољнији за окривљеног. Међутим, у време извршења кривичног дела важила је и одредба члана 48. став 2. КЗ (примењује се од 01.01.2006. године), којом је прописано да се за кривично дело из користољубља новчана казна као споредна казна може изрећи када није прописана законом, или када је законом прописано да ће се учинилац казнити казном затвора или новчаном казном, а суд као главну казну изрекне казну затвора.

Сходно изнетом, а како је окривљени оглашен кривим због извршења кривичног дела утаја из члана 207. став 4. КЗ, код ког дела је радња извршења предузета у намери прибављања противправне имовинске користи присвајањем туђе покретне ствари која му је поверена, а што логично води закључку да се ово дело врши из користољубља и за које дело је прописана казна затвора од 1 до 8 година, суд је у смислу цитиране одредбе члана 48. став 2. КЗ, могао изрећи и новчану казну као споредну.

Како је окривљеном АА правноснажном пресудом К-519/18 од 16.09.2020. године, која је остављена на снази, због кривичног дела утаја из члана 207. став 4. КЗ, изречена казна затвора у трајању од 1 године и новчана казна као споредна, и то на основу члана 48.КЗ што изричито стоји у изреци те пресуде, у износу од 100.000,00 динара, то одлуком о кривичној санкцији, у поновљеном поступку, није повређен закон, па Врховни касациони суд наводе захтева којима се указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП оцењује као неосноване.

У преосталом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног – адвокат Јовица Ковачевић је недозвољен.

Наиме, бранилац окривљеног – адвокат Јовица Ковачевић, иако у преосталом делу захтева за заштиту законитости нумерише и повреду закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП, у суштини указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, односно повреду закона из члана 440. ЗКП, наводима да у конкретном случају није доказано постојање законског обележја предметног кривичног дела, а то је да је окривљеном спорно возило било поверено у смислу да га је држао по неком основу који не води стицању права својине. У вези са изнетим износи сопствену оцену доказа, пре свега уговора о финансијском лизингу од 27.07.2009. године, као и сопствене чињенице које из тог уговора произилазе, а на којима заснива свој став да се у конкретном случају ради о грађанскоправном односу. Такође, овај бранилац у поднетом захтеву за заштиту законитости указује и на повреду закона из члана 460. ЗКП, наводима да другостепени суд у својој одлуци ни једном реченицом није образлагао повреду закона на коју је бранилац више пута указао у жалби.

Како чланом 485. став 4. ЗКП који прописује разлоге због којих окривљени односно његов бранилац, сходно правима која у поступку има у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио његовом доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, односно повреду закона из члана 440. ЗКП, као и повреду закона из члана 460. ЗКП, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног у овом делу оценио као недозвољен.

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА – адвоката Љубице Силић је неблагоприятан.

Одредбом члана 485. став 4. ЗКП прописано је да због повреда тог законика (члан 74., члан 438. став 1. тачке 1) и 4) и тачке 7) до 10) и став 2. тачка 1), члана 439. тачке 1) до 3) и члана 441. ставови 3. и 4.) учињених у првостепеном и поступку пред жалбеним судом, окривљени може поднети захтев за заштиту законитости у року од 30 дана од дана када му је достављена правноснажна одлука, под условом да је против те одлуке користио редовни правни лек. Овај рок важи и рачуна се исто и за браниоца окривљеног, с обзиром на одредбу члана 71. тачка 5) ЗКП којом су права браниоца одређена и ограничена садржином права окривљеног.

Из списка предмета утврђује се да је окривљени АА пресуду Апелационог суда у Новом Саду Кж1 138/22 од 22.06.2022. године примио дана 12.07.2022. године, а бранилац окривљеног, адвокат Љубица Силић, поднела је захтев за заштиту законитости путем препоручене поштом дана 03.09.2022. године.

Према наведеном, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА – адвоката Љубице Силић против означених правноснажних пресуда поднет је по протеклу законом прописаног рока за подношење истог, из члана 485. став 4. ЗКП, те је захтев неблагоприятан.

Из изнетих разлога, на основу члана 491. став 1. и члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП, Врховни касациони суд је донео одлуку као у ставу један изреке, а на основу члана 487. став 1. тачка 1) ЗКП, одлучио као у ставу два изреке ове пресуде.

**Записничар-саветник
Ирина Ристић, с.р.**

**Председник већа-судија
Бата Цветковић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић